

VIURE

Assumpció Puig
Degana del Col·legi
d'Arquitectes

Per tenir casa cal guanyar la guerra
Joan Margarit
"Els records de l'arquitecte i poeta ens colpegen i desapareixen els propis. En una Catalunya ferida i perdedora, un viatge al passat per entendre el present".

Dimarts, 23 d'abril del 2019

La Barcelona que inspira contes

■ Sobre uns autors que llegint 'La Vanguardia' van decidir escriure un llibre de botigues antigues

LIBERT TEIXIDO

Escriptors en família. Aquests companys d'un taller de creació literària a la cereria Subirà, la botiga més antiga de Barcelona encara oberta

LUIS BENVENUTY
CLÀUDIA NÚÑEZ
Barcelona

Tretze persones que assisteixen a un taller de creació literària van llegir un bon dia una informació publicada al diari *La Vanguardia*, una notícia sobre les mesures que el març del 2015 estava ultimant l'Ajuntament a fi de protegir d'alguna manera els comerços amb més solera de Barcelona.

De vegades molts ciutadans corrents no troben la pau existencial i vital ni en les excursions als grans centres comercials ni en les canyes acompanyades de tapes d'autor dels diumenges ni en cap altra de les propostes que aquesta ciutat posa sobre la taula perquè hi inverteixin el temps que els queda.

I aleshores aquests autors aficionats que es reuneixen cada dime-

LA NOTÍCIA QUE INSPIRA EL LLIBRE

El blindatge de les botigues singulars endureix la norma del paisatge urbà

L'origen de la col·lecció de contes *TRASTiendas* està en aquesta informació

de Silvia Angulo sobre un pla municipal per protegir els comerços amb més solera

nes a la tarda per escoltar-se van decidir fer entre tots un llibre de contes, una compilació de relats entorn de les botigues més antigues de la capital de Catalunya. Les que tantes vegades havien visitat agafats de la mà del seu avi –o, anys després, d'una persona que pretenien seduir–, embadalits entre capgrossos mastodòntics d'ulls foscos ametllats, rotllos de tela estampada gegantins, ventalls misteriosos... D'aquesta manera es va gestar *TRASTiendas*. Entre la ficció i la memòria, editat fa unes quantes setmanes per Stonberg Editorial i reimprès fa uns quants dies.

"En el fons aquest llibre conté una crítica social –explica Bruno Civettini, arquitecte en les seves estones molt ocupades–. Una de les raons principals per les quals molts d'aquests comerços tenen

problemes per tirar endavant és que la majoria dels ciutadans ens estimem més comprar als grans centres comercials. El pròleg del nostre llibre el firma l'arquitecte i paisatgista de la Universitat Politècnica de Catalunya Enric Batlle

EL LLIBRE

Està compost per 13 relats de ficció inspirats en botigues antigues de Barcelona

LOCALS

Aquests negocis formen part de la personalitat de la ciutat i creen cohesió social

per explicar que quan algun d'aquests comerços tanca normalment en donem la culpa a la globalització, a la massificació turística o a l'encariment dels preus del lloguer, però, de fet, aquestes botigues desapareixen perquè ja no hi comprem, perquè ja no practiquem la compra de proximitat, perquè ja no eduquem els nostres fills perquè valorin el que tenen a prop i que, a més a més, és únic. No es tracta que l'Ajuntament converteixi aquests comerços en una espècie de museu, sinó que tots nosaltres hi continuem comprant".

Últimament, a mesura que avança la globalització, es parla molt de l'ànima de les ciutats. I hi ha qui pensa que aquest esperit es rebel·la davant el seu tèrbol futur, i

Mayte Castillo
Directora de
Rodalies de
Catalunya

Trilogia de Nova Zelanda Sarah Lark

“La trilogia *Al país del núvol blanc*, *La cançó dels maoris* i *El crit de la Terra* ens transporta al descobriment de Nova Zelanda i als seus orígens”.

El ferrocarril subterrani Colson Whitehead

“Una història desconeguda que ens torna la confiança en l'ésser humà. Encara que estigui ambientada en fa 160 anys, parla de temes vigents: el racisme, la lluita pels drets i la solidaritat”.

Rita Grané
Directora de
Punt de Referència

“Aquest llibre reivindica l'esperit de la ciutat”

>>> VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

es reivindica, i lluita per sobreviure. I que una de les seves armes és la literatura. No ho oblideu tal dia com avui. Comprar també és un acte de militància. Una altra possibilitat, tampoc no la descarteu (o val més que sí), és que els esperits no existeixen, la gent corrent s'avorreix molt, els diaris surten cada dia amb articles que l'endemà embolicaran entrepanes, tot això que esteu llegint està passant simplement per pura casualitat. També hi ha la possibilitat que tot això que esteu llegint no sigui més que una desesperada recerca de sentit (o no). Els records sempre són tan juganers i capritxosos...

“Vam veure aquell article publicat a *La Vanguardia* i vam pensar que tots tenim algun record relacionat amb alguna d'aquestes botigues –intervé Gemma Solsona, entre altres coses, coordinadora del taller de creació literària Llettraferits i també autora d'un dels contes de *TRASTiendas*-. Vam veure que, de fet, aquests comerços en via de desaparició formen part de les nostres vides, que inventar-nos un munt de contes sobre ells també és una manera de reivindicar-los, una manera de prendre partit per la ciutat que volem, que volem que no es perdi”.

En Bruno, l'arquitecte en les seves estones ocupades, va escriure un conte sobre la guanteria Alonso, on, a més a més, va aprendre el llenguatge ocult dels ventalls. I Anna Casamitjana i Costa, sobre la cereria Subirà, la botiga en funcionament en aquests moments més antiga de Barcelona. Pel que sembla, data del 1711.

“El llibre és un homenatge a les

La Victòria explica a Bruno Civettini el llenguatge dels ventalls a la guanteria Alonso

botigues que han desaparegut i a les que lluiten per mantenir la seva personalitat –diu l'Anna-. Escrivint aquest conte he viatjat per la memòria de la ciutat on vaig néixer i he vist com n'és, de fràgil, el seu llegat, que crida desesperadament que l'ajudem a sobreviure”.

I Isabel Vergara va fer el mateix amb *La Confiteria*...

“Cal reivindicar la contribució del comerç de proximitat a la cohesió social –explica la Isabel-. A

les botigues de tota la vida la gent hi comparteix, es coneix, s'hi explica les seves alegries i les seves preocupacions... I és la farmacèutica del barri la que està pendent de les persones grans, la que dona la avisa si falta algú. Aquesta xarxa ciutadana no la trobarem en ciutats plenes de franquícies de botigues multinacionals impersonals i fredes”.

Són racons, diuen tots aquests escriptors, Maria Blanco, Begoña

Buil, José Luis Costas, Eva Denia, Benjamín Morgan, Núria Olmo, Montse Pérez, Montse Polidura i Jordi Romeu, que no pots trobar en cap altra ciutat, només aquí... Els que d'alguna manera formen el feliç esperit d'aquesta urbs.

Perquè l'ego sempre fa molt soroll, i no es cansa d'obrir-se camí a cops de colze. Però no sempre ho enterra tot. Us penseu que el que realment és important a l'hora d'escriure un llibre és entrar a la

llista de best-sellers? El reconeixement no ho és tot, no sempre. No tots els que tinguin una cosa a dir acabaran amb els dits entumits de tant firmar avui. Us ho asseguro.

I a l'altra banda dels taulells d'aquests comerços molts continuen demanant a les administracions que els donin un cop de mà. La globalització és un enemic massa poderós per fer-li front des d'una cereria. Les mesures anunciades per l'Ajuntament el març del 2015 encara semblen insuficients. Després del tancament del magatzem El Indio, el restaurant Pitarra es va convertir en un pub irlandès, les germanes de la cistelleria Germanes Garcia es van jubilar, uns coreans van comprar la finca de la botiga de confeccions Coses de Casa,

COMERÇOS QUE TANQUEN

Uns es converteixen en pubs irlandesos i d'altres col·leccionen segones oportunitats

INCRUSTATS EN LA MEMÒRIA

Aquests contes arrenen en un munt de records que tots acumulem

El Rei de la Màgia va penjar el cartell d'“Es traspassa”...

Però també és veritat que sigui on sigui Eli Bertrán, la històrica propietària del London Bar, pot veure que s'està complint la seva última voluntat: el circense Carlos Raluy va reobrir el seu local del carrer Nou de la Rambla, i ningú no s'havia emportat el trapezi del sostre. I El Ingenio continua atresorant segones oportunitats, i el comerç en línia va regalar una segona joventut a la ganiveteria Roca... Fins i tot La Paloma prepara la reobertura!

El destí no està escrit. Com diuen els escriptors del taller literari de Llettraferits, tot està a les nostres mans. Només hem de decidir on comprem.●

Els combats literaris tornen gràcies a l'auge de la poesia en viu

L. BENVENUTY Barcelona

Ramon Buj, l'últim poeta (del Raval), alma mater de les sessions de micro obert del desaparegut club cultural Cronopios, on qualsevol podia recitar els seus versos, anuncia que el 2 de maig els combats literaris tornaran a Barcelona, a La Rubia. “Duels de poetes –detalla–: a cada un li assignarem un paper perquè improvisi. Sí, com les baralles de gall entre rapers... però sense insultar, i cadascú es podrà emportar el seu propi escuder musical. Després, el jurat decidirà. Serà com una lliga...”.

És reblar el clau de l'afició a la poesia en viu, que encara creix a Barcelona. Aparelladors, advocats, jubilats... porten a col·lació el seu talent en sessions obertes. Últimament fins i tot els organitzen restaurants que volen oferir un xou diferent. Un munt de rapsodes repeteixen cada cap de setmana, un local després d'un altre. “El micro obert va ser el nostre estendard a Cronopios –explica Buj–, i les nits amb més públic a La Rubia. Els combats literaris són un pas més. Cronopios va obrir el 2013 i fa un any que és tancat. Molta gent que pujava a l'escenari tremolant

va aprendre a recitar allà. Vam pensar les bases per anar més enllà”.

Sí, el poeta Xavier Sastre, alies Xawy, va organitzar fa més de 20 anys a La Granja de Gavà una de les primeres d'aquestes cites. Allò va durar més de quinze anys. “Ara hi ha micros oberts sota les pedres i la majoria no deixen de ser circs de versos cronometrats mig reprimits i esperpèntics –afirma–. Ja no sorprenen ningú. I és que, quan desapareix el misteri, desapareix la poesia”. Els poetes sempre han de cridar l'atenció. Potser està arribant el moment de reinventar-se (una altra vegada).●

Un moment d'un recital al desaparegut club Cronopios

YASMINA PEREA

Vanesa Ariet
Inspectora en cap
de la Policia
Nacional

Pàtria

Fernando Aramburu

"Ningú no havia explicat mai com ho ha fet ara Fernando Aramburu la solitud i la humiliació de les víctimes, que es van convertir en els malvats que havien de ser enterrats d'amagat".

L'elegància de l'erició

Muriel Barbery

"És meravellós com Barbery relata l'amistat entre dues dones brillants, com es detallen els espais, com es cola l'art i es teixeix una fascinant manera de veure la vida".

Begoña Rodrigo
Xef del restaurant
La Salita (València)

Als Bombers de Barcelona li van ensenyar a ser valent; ara renuncia a la plaça per començar una nova vida a Madrid

Intercanvi de mànegues per amor

MAYKA NAVARRO
Barcelona

El personatge d'aquesta història és de conte d'amor amb un començament feliç.

Diumenge el bomber Leo Rico, de 40 anys, va treballar en la seva última guàrdia de 24 hores en el torn C del parc de Montjuïc de Barcelona. Als bombers els toca gairebé sempre protagonitzar relats de superhomes i superdones que salven catedrals de les flames o rescaten vides d'un incendi. Per això se'ls admira, se'ls idolatra i, tot i estar fets de carn i ossos, se'ls venera com a autèntics herois.

En els temps que corren, conflictius, convulsos i emocionalment complexos, deixar-se portar per l'amor ja és tota una heroïtat. Això és ben bé el que acaben de fer dos bombers, en Leo de Barcelona i l'Arturo, funcionari dels bombers de l'Ajuntament de Madrid. Tots dos es van enamorar, el primer d'una lleonesa resident a Madrid i el segon d'una catalana de Barcelona.

En tots dos casos van decidir es-

curçar distàncies i apostar pel projecte personal. En contra del que passa gairebé sempre, van ser ells els que van fer el pas i van renunciar a la plaça, sense forçar el trasllat laboral de les noies.

En el cas de Leo Rico, la seva parella, Eva Fernández, és una reconeguda estilista que ni es va plantejar deixar el lloc de treball actual. "Jo hi perdria molt menys, fent el pas", reconeix Rico.

Fa més o menys un any en Leo i l'Arturo van conèixer les seves històries paral·leles i es van plantejar permutar. És a dir, intercanviar les places amb el vistiplau de les respectives administracions. Tots dos van haver de superar uns controls d'accés. Les sol·licituds van ser acceptades, i l'intercanvi, aprovat. D'aquesta manera, Leo Rico re-

Leo Rico va treballar diumenge en la seva última guàrdia al torn C del parc de Montjuïc de Barcelona

Leo Rico en una de les seves últimes sortides com a bomber de Barcelona diumenge a la tarda

nuncia a la plaça de bomber de Barcelona per la qual va lluitar el 2006, després de tres temporades de bomber forestal, i l'Arturo, a la seva a Madrid. La decisió de tots dos és irreversible. No hi ha marxa enrere. Tots dos renuncien al confort del parc, de la ciutat i dels companys per una aventura al desconegut.

Diumenge Rico va treballar en la seva última guàrdia en el torn C del parc de Montjuïc. La seva jornada va ser molt semblant al comiat d'un jubilat. I això, en els bombers, vol dir un dia passat per aigua, en remull, o el que és el mateix i en terminologia exclusivament de bombers: *de zambullo en zambullo*. A les vuit del vespre ja s'havia canviat cinc vegades d'uniforme, tenia

al davant dotze hores de guàrdia més i ja no li quedava calçat eixut de recanvi. Li van ploure galledes plenes i raigs de mànegues en qual-sevol cantonada. El més sofisticat, des de dalt d'una finestra del menjador, mentre es menjava un tros del seu pastís preferit de pastanaga que, des de Madrid, havia encarregat i havia fet portar al parc la seva nòvia, l'Eva.

Els dos bombers que permuten els llocs de treball renuncien a plaça fixa als ajuntaments després d'enamorar-se

El 2006 Rico va optar per Bombers de Barcelona perquè ja tenia la merescuda fama de tenir un dels millors grups de rescatadors urbans. Què en sap dels que seran els seus nous companys de Madrid? "Poca cosa. Que són igual de bons que nosaltres". L'Ajuntament de Barcelona li deixa emportar-se el casc de record i totes les peces que no són reutilitzables de l'uniforme.

A les vuit del matí de dilluns, amb el canvi de guàrdia, Rico va travessar la porta del parc plorant sota un terrabastall de sirenes que l'acomiadaven.

Sant Jordi és un bon moment per tornar a creure en els contes d'amor. A aquest li falta un bon final que només podran escriure els seus protagonistes.●

Una llar com a casa Per a gent gran

La Residència Sitges Park és més que una residència, és una llar per als residents. Un lloc agradable i còmode que fa sentir les persones com a casa seva. Ens preocupem de la salut, però també del benestar integral. Atencions professionals perquè les persones són el primer, tracte càlid, familiar i personal, sempre respectant la privadesa i intimitat.

Places des de 1.900 €/mes tot inclòs.
Visiti'ns en www.residenciasitgespark.com
Centre públic col·laborador amb places i prestacions vinculades.

Truqui'ns sense compromís

93 811 44 57

FELIÇ SANT JORDI

Sitges Park
Residència i Apartaments

C/ Lola Anglada, 2 - 08870 Sitges - Barcelona
info@residenciasitgespark.com